

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 33

הנה ענין מדלג על ההרים הוא עד"מ שהפרש...

”מדלג על ההרים”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/33](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/33)

1 הנה ענין מדלג על ההרים הוא עד"מ שההפרש בין הילוך לדילוג שמי שהוא הולך כדרכו הרי רגליו עומדות על הארץ ממש

והנה, עניינו של "מדלג על ההרים" הוא, בדרך משל, [כך]: ההבדל בין הליכה לדילוג הוא שמי שהולך כדרכו, רגליו עומדות ממש על הארץ.

ואף בשעה שהוא הולך הוא מגביה רק רגלו אחת אבל רגלו השנית עומדת על הארץ

גם בזמן שהוא הולך, הוא מגביה רגל אחת בלבד, ואילו רגלו השנייה עומדת על הארץ.

ואף מי שהוא רץ במרוצה היינו רק שהוא מגביה רגלו במהירות גדול אבל מ"מ רגל אחת ימין או שמאל

עומדת על הארץ ורגלו השני [השניה] באויר

ואפילו מי שרץ במהירות, כלומר, הוא רק מגביה את רגלו במהירות רבה, מכל מקום רגל אחת, ימין או שמאל, עומדת על הארץ, והרגל השנייה באוויר.

אבל הדילוג הוא שמגביה כל גופו ושני רגליו מן הארץ ונעשה חלל ומקום פנוי ואויר בין רגליו לארץ עד שאח"כ עומדות רגליו על הארץ.

אבל דיילוג הוא כאשר האדם מגביה את כל גופו ואת שתי רגליו מן הארץ, ונוצר חלל ומקום פנוי ואוויר בין רגליו לארץ, עד שלאחר מכן רגליו עומדות על הארץ.

2 ועד"ז יובן הנמשל ענין מדלג כי הנה כדי שיהיה התהוות עולמות אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] מאור

א"ס ב"ה לא היה יכול להיות על ידי השתלשלות עילה ועלול

כך יובן גם הנמשל, כלומר עניין ה"דיילוג". כדי שעולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה יתהוו מאור אין סוף, ברוך הוא, לא היה אפשר שהדבר ייעשה באמצעות השתלשלות של עילה ועלול,

כי מאחר שהוא א"ס איך יכול להתהוות מזה עולם ע"י השתלשלות שהרי העלול יש לו ערך לעילתו משא"כ העולמות לגבי א"ס ב"ה

שכן מאחר שהוא אין סוף, כיצד יכול עולם להתהוות ממנו באמצעות השתלשלות? הרי העלול עומד ביחס לעילתו, ואילו העולמות אינם עומדים ביחס כזה לאין סוף, ברוך הוא.

ולכן היה צ"ל צמצום ומקום פנוי כמבואר בתחלת ספר ע"ח [עץ חיים] דהיינו שמתחלה צמצם אורו לגמרי שנסתלק ונכלל האור במקורו במאור ונעשה חלל ומקום פנוי ואח"כ נתגלה קו וחוט והארת הקו הוא ממלכות דאור א"ס ב"ה

לכן היה צורך בצמצום ובמקום פנוי, כפי שמבואר בתחילת ספר עץ חיים. כלומר, תחילה צמצם את אורו לגמרי, כך שהאור הסתלק ונכלל במקורו, במאור, ונוצרו חלל ומקום פנוי; לאחר מכן התגלו קו וחוט. הארת הקו היא ממלכות של אור אין סוף, ברוך הוא,

ולא מעצם אור א"ס ב"ה דאם היה הגילוי מעצמותו ית' הי' [היה] חוזר לקדמותו בלי שום עלמין וז"ש [וזהו שכתוב] מלכותך מלכות כל עולמים שמבחי מלכותך הי' [היה] התהוות כל העלמין ע"י קו"ח [קו וחוט] [וענין מלכות דאור א"ס עיין בע"ח [בעץ חיים]]

ולא מעצמות אור אין סוף, ברוך הוא; שכן אילו ההתגלות הייתה מעצמותו יתברך, הכול היה חוזר לקדמותו ולא היו עולמות כלל. וזהו שנאמר: "מלכותך מלכות כל עולמים" — ממדרגת "מלכותך" התהוו כל העולמות באמצעות הקו והחוט. (ולענין מלכות של אור אין סוף, עיינו בעץ חיים.)

[שמ"א פ"ג [פרק ג']] וז"ל [וזה לשוננו] וכאילו נאמר דרך משל שהוא בחינת מלכות שבמלכות ואע"פ [ואף על פי] שאין כן כי אין שם דמות וספירה ח"ו [חס ושלום] רק לשכך האוון נדבר כך עכ"ל [עד כאן לשוננו]:
[שער מא, פרק ג]; ואלה דבריו: "וכאילו נאמר, בדרך משל, שזו בחינת מלכות שבמלכות. ואף על פי שאין הדבר כך, שהרי אין שם דמות או ספירה, חס ושלום, אלא כדי לשכר את האוון אנו מדברים כך". עד כאן לשוננו.

3 ועל זה נאמר קול דודי כו' מדלג כי הנה אורייתא מחכמה נפקת וההתגלות וההמשכה מאור א"ס ב"ה לבחי' חכמה בא בבחי' דילוג דוקא

ועל כך נאמר: "קול דודי" וגו', "מדלג". שהרי התורה יצאה מחכמה, וההתגלות וההמשכה מאור אין סוף ברוך הוא אל בחינת חכמה באות דווקא בדרך של דילוג,

שהרי צריך להיות מקודם חלל ומקום פנוי ואח"כ נמשך הקו ה"ז [הרי זה] בחי' דילוג כמשל הדולג שקודם נעשה חלל ומקום פנוי ואויר בין רגליו לארץ (ועמ"ש סד"ה קול דודי גבי מדלג ומקפץ)

שהרי תחילה צריך להיות חלל ומקום פנוי, ולאחר מכן נמשך הקו. וזהי בחינת דילוג, בדומה לאדם המדלג: תחילה נוצר חלל ומקום פנוי, ואויר בין רגליו לבין הארץ (ועיינו במה שכתוב בסוף המאמר הפותח "קול דודי" בענין "מדלג" ו"מקפץ"),

ואח"כ יעמדו רגליו על הארץ משא"כ בהילוך וכך הוא למעלה שהמשכה מא"ס ב"ה לחכמה נמשך
שלא ע"י דרך וסדר ההשתלשלות

ולאחר מכן רגליו עומדות על הארץ, שלא כמו בהליכה. וכך גם למעלה: ההמשכה מאין סוף ברוך הוא לחכמה
נמשכת שלא דרך מסלול וסדר ההשתלשלות.

כי לשון ההשתלשלות הוא כמו שלשלת אשר טבעת זה אחוז ואדוק בזה בלי שום הפסק בינתיים
משא"כ בהתגלות הנ"ל והתהוות העולמות מא"ס ב"ה היה

שהרי המונח השתלשלות הוא מלשון שלשלת, שבה טבעת אחת אחוזה ומחוברת לטבעת הבאה, בלי הפסק ביניהן.
ואילו בהתגלות האמורה ובהתהוות העולמות מאין סוף ברוך הוא, היה

צריך להיות תחלה הסתלקות האור לגמרי והגבהתו למעלה ואח"כ בא ההתגלות לחכמה דרך קו וחוט
זהו בחי' הדילוג וכ"ז [וכל זה] הוא בהמשכה מא"ס ב"ה לאצ"י

צורך תחילה בהסתלקות מוחלטת של האור ובהתרוממותו למעלה, ולאחר מכן באה ההתגלות לחכמה דרך קו
וחוט. זוהי בחינת דילוג. וכל זה הוא בהמשכה מאין סוף ברוך הוא לאצילות.

אבל כל המשכות בעולמות אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה] אפילו מאצ"י לבי"ע לא נק' בחי' דילוג כי הוא
דרך השתלשלות והגם שבאצ"י איהו וחיוהי וגרמוהי חד

אבל כל המשכות בעולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, אפילו מאצילות לבריאה, יצירה ועשיה, אינן נקראות
בחינת דילוג, שכן הן בדרך השתלשלות. ואף שבאצילות "הוא וחיוהי וגרמוהי חד",

היינו עצמותו והאור והכלים הכל אחד וא"כ איך יכול להיות מזה השתלשלות עולמות בי"ע שהם
בעלי גבול מ"מ בכלים דאצ"י גם כן שייך בחינת גבול

כלומר, עצמותו, האור והכלים — הכול אחד; ואם כן, כיצד יכולה לנבוע מכך השתלשלות של עולמות בריאה,
יצירה ועשיה, שהם מוגבלים? ובכל זאת, גם בכלים של אצילות שייכת בחינת הגבול.

ולכן שלשים כלים דזו"נ [דזעיר אנפין ונוקבא] מתלבשים בבי"ע ממש ונעשים נשמה להן (וכמשל הנשמה
שמתאחדת עם הגוף וכשיש מכאוב ברגל מרגשת הנשמה אף שהגוף גשמי והנשמה רוחנית כך ע"ס
[עשר ספירות] דבי"ע הם גופים וכלים לכלים דאצ"י שנעשים נשמה להן)

ולכן שלשים הכלים של ז"א ונוקבא מתלבשים ממש בבריאה, יצירה ועשיה ונעשים להם נשמה. (כמשל הנשמה
המתאחדת עם הגוף: כשיש כאב ברגל, הנשמה מרגישה אותו, אף שהגוף גשמי והנשמה רוחנית. כך עשר הספירות
של בריאה, יצירה ועשיה הן גופים וכלים לכלים של אצילות, שנעשים להם נשמה.)

וכמו שדרך גילוי והתלבשות הנשמה בגוף הוא בדרך השתלשלות שבהראש מאיר יותר מן מה שמאיר בידים ובידים יותר מברגלים כך הוא סדר התלבשות למ"ד כלים דאצילות בבי"ע שכבריא מאיר גילוי בחי' עליונה יותר

וכשם שגילוי הנשמה והתלבשותה בגוף נעשים בדרך של השתלשלות — שהרי בראש היא מאירה יותר מכפי שהיא מאירה בידים, ובידיים יותר מכפי שהיא מאירה ברגליים — כך הוא סדר התלבשותם של שלושים הכלים של אצילות בבריא, ביצירה ובעשיה: בבריא מאירה בחשיפה גדולה יותר בחינה נעלית יותר,

כמו עד"מ גילוי הנשמה במוחין שבראש כו' והגם שצריך להיות פרסא מפסקת בין אצילות לבריא אעפ"כ [אף על פי כן] לגבי הצמצום ומקום פנוי שבין א"ס ב"ה לאצילות

כמו, למשל, גילוי הנשמה במוחין שבראש וכו'. ואף על פי שחייבת להיות פרסא המפרידה בין אצילות לבריא, בכל זאת, ביחס לצמצום ולחלל הפנוי שבין אין סוף ברוך הוא לאצילות,

שהוא הנקרא דלוג אין הפרסא נקרא בשם דילוג כלל רק בחינת השתלשלות שהפרסא הוא כמו אור המאיר דרך המסך

שהוא הנקרא דילוג, הפרסא אינה נקראת כלל בשם "דילוג", אלא רק בחינת השתלשלות; שהרי הפרסא דומה לאור המאיר דרך מסך,

וכמו שמתלבש השכל בלבוש המשל שאע"פ [שאף על פי] שהוא העלם והסתר מ"מ לא היה תחלה סילוק כל עצם האור

וכמו שהשכל מתלבש בלבוש של משל: אף שיש בכך העלם והסתר, בכל זאת לא הייתה תחילה הסתלקות של עצם האור כולו.

כי אדרבה עצם האור נמשך ומאיר דרך המסך וכן עצם השכל מתלבש בהמשל כ"א שיש מחיצה ומסך כדי שיוכל המקבל לקבל

אדרבה, עצם האור נמשך ומאיר דרך המסך, וכך גם עצם השכל מתלבש במשל; אלא שיש מחיצה ומסך כדי שהמקבל יוכל לקבל.

אבל מאור א"ס ב"ה המאציל לאצ"י צריך להיות תחלה הסתלקות כל האור למקורו והגילוי נמשך אחר כך

אבל מאור אין סוף ברוך הוא, המאציל, אל אצילות, צריך תחילה שכל האור יסתלק אל מקורו, ורק לאחר מכן נמשך הגילוי,

רק הארה דרך קו כני"ל וזהו הנקי' דלוג ונקי' למעלה מסדר ההשתלשלות (ועמ"ש ע"ז ג"כ בדי"ה פתח אליהו):

ורק הארה נמשכת דרך הקו, כנזכר לעיל. וזהו הנקרא דילוג, והוא נקרא למעלה מסדר ההשתלשלות. (ועיינו גם כמה שכתוב על כך במאמר הפותח במילים "פתח אליהו").

4 ב והנה מאצילות ולמטה נקי' בשם ממלא כל עלמין ודרך השתלשלות כי בחי' כלים דמלי' הם

2. והנה, מאצילות ולמטה נקרא הדבר בשם ממלא כל עלמין, והוא בדרך השתלשלות. שכן הכלים של מלכות הם

בחי' בי"ע ובחי' מלי' מקבלת מכל ע"ס [עשר ספירות] דאצילות כידוע שמבחי' מלי' דחסד דאצי' נעשה חסד דמלכות דאצי' ומספ"י [ומספירה / ומספירות] מלי' דגבורה דאצי' נעשה גבורה דמלי' דאצי'

בחינת בריאה, יצירה ועשיה, ומלכות מקבלת מכל עשר הספירות של אצילות. כידוע, מבחינת מלכות של חסד דאצילות נעשה החסד שבמלכות דאצילות, ומספירת מלכות של גבורה דאצילות נעשית הגבורה שבמלכות דאצילות.

לכן שייך לומר בכלל ממכ"ע [ממלא כל עלמין] הגם שעולמות בי"ע הם בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] יש בכלל מאתים מנה ובחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] והשתלשלות הוא דרך עו"ע [עילה ועלול] (וכבר נת' [נתבאר] שמ"מ יש פרסא מפסקת כו')

לכן ראוי לומר באופן כללי "ממלא כל עלמין". אף שעולמות בריאה, יצירה ועשיה הם מוגבלים, "בכלל מאתיים מנה"; ובחינת ממלא כל עלמין והשתלשלות היא בדרך של סיבה ומסובב. (וכבר הוסבר שלמרות זאת יש פרסא מפסקת וכו').

ובחי' הארה וזיו מאור מלי' דאצי' מאיר ומחיה כל עולם ויש הארה והתלבשות בכל עולם לפי ערך המקבל דרך עו"ע [עילה ועלול].

והארה וזיו מאור המלכות דאצילות מאירים בכל עולם ומחיים אותו; בכל עולם יש הארה והתלבשות לפי יכולת המקבל, בדרך של סיבה ומסובב.

וכמו ד"מ [דרך משל] מן השכל נשתלשלו המדות והשכל נתלבש במדות ובמחשבה דבור ומעשה וגם במעשה הכתב נתגלה השכל וכותבין דבר שכל בכתב וא"כ השכל

וכמו, למשל, שהמדות משתלשלות מן השכל, והשכל מתלבש במדות, במחשבה, בדיבור ובמעשה. גם במעשה הכתיבה מתגלה השכל, וכותבים עניין שכלי בכתב. ואם כן, השכל

עצמו נשתלשל ע"י עילה ועלול עד שנשתלשל ונתלבש עצם השכל במעשה הכתב נתגלה השכל נמצא יש ערך לעשייה גשמיות של מעשה הכתב עם השכל הרוחני.

עצמו השתלשל על ידי עילה ועלול, עד שהעצם של השכל השתלשל והתלבש במעשה הכתיבה והשכל התגלה. נמצא שיש יחס בין הפעולה הגשמית של הכתיבה ובין השכל הרוחני.

5 וכ"ש [וכל שכן] משכל למדות ולפי ערך השכל כן נשתלשלו המדות וקטן ששכלו מעט גם מדותיו בדברים קטנים כך בעולמות נשתלשל

ועל אחת כמה וכמה מן השכל אל המדות: המדות משתלשלות בהתאם למידת השכל; ילד ששכלו מועט, גם המדות שלו מתעוררות בעניינים קטנים. כך גם בעולמות, האור משתלשל

האור ומאיר בכל עולם לפי ערכו ומחיה ומהווה אותם כבריאה מאיר יותר בגילוי וכו' עד עשייה שם נתצמצם האור ומחמת זה יכול להיות שינויים בעולמות

ומאיר בכל עולם לפי מידתו, נותן להם חיות ומהווה אותם. כבריאה הוא מאיר בגילוי רב יותר וכו', ועד לעשייה, שבה האור מצומצם. משום כך יכולים לחול שינויים בעולמות,

כמו קיץ וחורף בנין הבית וחורבנו וימות המשיח כל זה הוא מחמת שהוא רק הארה שמאיר בכל עולם ומחיה אותם בבחי' ממלא וא"כ ממילא אין הגילוי בשוה בכל העולמות

כגון קיץ וחורף, בנין בית המקדש וחורבנו, וימות המשיח. כל זה מפני שמה שמאיר בכל עולם ונותן לו חיות הוא הארה בלבד, בבחינת ממלא כל עלמין. ואם כן, מובן מאליו שהגילוי אינו שווה בכל העולמות,

רק בצמצום בכל עולם לפי ערכו ככה נתגלה בחי' ממלא ולבעבור זה יש שנויים [שנויים] לפי ערך הגילוי אכן בחי' סוכ"ע

אלא הוא בא בצמצום בכל עולם לפי מידתו; כך מתגלה בחינת ממלא כל עלמין. משום כך יש שינויים לפי מידת הגילוי. ואולם בחינת סוכב כל עלמין,

שהוא עצם האור הרי לגבי עצמותו ומהותו אני הוי' לא שניתי מעלה ומטה שוין גשמיות ורוחניות

שהוא עצם האור, הרי שלגבי עצמותו ומהותו "אני הוי' לא שניתי"; למעלה ולמטה שווים, הגשמיות והרוחניות,

כמו קודם שנברא העולם וכמו ד"מ [דרך משל] זיו השמש שמאיר יכול להיות מסכים המסתיר את האור והזיו

כמו קודם שנברא העולם. למשל, אור השמש מאיר, אך יכולים להיות מסכים המסתירים את האור והזיו,

אבל מכל זה אין שום שינוי בעצם השמש כמ"כ [כמו כן] לגבי עצם אור א"ס אשר את השמים והארץ אני מלא אין שום שינוי והסתר כחשכה כאורה כלאר חשיבי קמיה.

אך בכל זאת אין בכך שום שינוי בעצם השמש. וכך גם ביחס לעצם אור אין סוף, שעליו נאמר "את השמים והארץ אני מלא": אין בו שום שינוי או הסתר; "כחשכה כאורה", והכול נחשב לאין לפניו.

רק כשנסתר ונתצמצם האור העצם ונמשך רק הארה ומאיר הזיו דרך דילוג וחלל ומקום פנוי כנ"ל אז שייך שינויים כנ"ל

רק כאשר האור העצמי נסתר ומצטמצם, ורק הארה נמשכת ממנו ומאירה בדרך של דילוג, חלל ומקום פנוי, כפי שנזכר לעיל — אז שייכים שינויים, כפי שנזכר לעיל.

אבל לע"ל [לעתיד לבוא] כשיהיה התגלות האור מבחי" סכ"ע [סובב כל עלמין] יקום גם גוף הגשמי בתחית המתים וליהנות מזיו השכינה ולחיות בלא אכילה ושתייה

אבל לעתיד לבוא, כאשר יתגלה האור מבחינת סובב כל עלמין, גם הגוף הגשמי יקום בתחיית המתים, [ויוכל] ליהנות מזיו השכינה ולחיות בלי אכילה ושתייה.

כי בפני עצם האור אין שום הסתר כלל ולבעבור זה יכול להשגיח על כל פרטי פרטים וכמ"ש מה' מצעדי גבר כוננו ואין אדם נוקף אצבעו וכו' ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא

מפני שלפני עצם האור אין שום הסתר כלל. משום כך הוא יכול להשגיח על כל פרט ופרט, ככתוב: "מה' מצעדי גבר כוננו", וכן: "אין אדם נוקף אצבעו" וכו', ו"ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא".

כי לפני עצמותו מעלה ומטה שוין הכל כלא חשיבי קמיה וזהו המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ אשר לבעבור שעצמותו מגביהי לשבת סכ"ע [סובב כל עלמין] ואינו בערך עלמין כלל

מפני שלפני עצמותו אין הבדל בין מעלה למטה; הכול נחשב כלא כלום לפניו. וזהו [פירוש] "המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ": משום שעצמותו "מגביהי לשבת", סובב כל עלמין, ואינה בערך לעולמות כלל,

לכן אין שום הפרש בין שמים וארץ ועל דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע באמרו ומספר את רובע ישראל והיינו לפי טעותו שההתהוות הוא דרך השתלשלות והתלבשות בעלמין

לכן אין שום הבדל בין שמים לארץ. ועל כך נתעוורה עינו של בלעם הרשע כשאמר "ומספר את רובע ישראל". כלומר, טעותו הייתה שחשבה שההתהוות נעשית בדרך של השתלשלות והתלבשות בעולמות,

לכן יש חילוק מעלה ומטה ורחוק אצלם ה' בתכלית שישתלשל כ"כ [כל כך] למטה בהשגחה פרטיות בארץ מתחת כמו בשמים ממעל ולכן אומרים על השמים כבודו

לכן יש בעיניהם הבדל בין מעלה למטה, ונראה להם רחוק בתכלית שה' ירד נמוך כל כך, וישגיח בהשגחה פרטית על הארץ שלמטה כפי שהוא משגיח על השמים שממעל. לכן הם אומרים: "על השמים כבודו".

אבל באמת במקום גדולתו שם ענותנותו שמחמת שמגביהי לשבת משפילי לראות אשר לגבי סוכ"ע ושאינן בגדר עלמין כלל אין שום הפרש מעלה ומטה וכלא ממש חשיבי ומתחת זרועות עולם כו':

אבל באמת, "במקום גדולתו שם ענותנותו": דווקא משום שהוא "מגביהי לשבת", הוא "משפילי לראות". ביחס לסובב כל עלמין, שאינו בגדר עולמות כלל, אין שום הבדל בין מעלה למטה, והכול נחשב כלא כלום ממש; ו"מתחת זרועות עולם" וכו'.

6 והנה שיאיר בחי' סובב בבחי' מלא הוא ע"י עסק התורה קול דודי הנה זה בא

והנה, שהאור של סובב כל עלמין יאיר בתוך הבחינה של ממלא כל עלמין, נעשה באמצעות העיסוק בתורה: "קול דודי, הנה זה בא".

כי מתניטין מלכתא ובעסקו בתורה ואומר טהור וכו' אני המשנה המדברת בפ"ך והגילוי מאיר מאור א"ס במשנה בתדירא ו"ק [וי קצוות] מקננין ביצירה ופסקי הדינין הם בחי' מדות דיצירה והמדות ששה קצוות מאירין

שהרי "מתניטין מלכתא", וכשאדם עוסק בתורה ואומר "טהור" וכו', "אני המשנה המדברת בפ"ך". והגילוי של אור אין סוף מאיר במשנה בקביעות. שש הקצוות מקננות ביצירה, והפסקים הם בחינת מדות של יצירה; והמדות, שש הקצוות, מאירות

שם בגילוי ובתדירא כידוע שהתגלות אור א"ס בחכמה ואורייתא מחכמה נפקת וכל הדינין כשר ומותר וכו' המבוארים במשניות הם ע"י חכמה אתברירו מברר הטוב מרע ומאיר שם עצם

שם בגילוי ובקביעות. כידוע, גילוי אור אין סוף הוא בחכמה, ו"אורייתא מחכמה נפקת"; וכל הדינים, "כשר" ו"מותר" וכו', המבוארים במשניות, מתבררים באמצעות חכמה: היא מפרידה בין הטוב לרע, ועצם

הגילוי ומברר ופוסק הדין שמותר לאכול ועי"ז נתעלה הדבר ההוא או להיפוך ועי"ז נאמר והבדלתם בין הבהמה הטהורה וכו' משא"כ בכרייתא ההארה והגילוי בהם מועטת ואין בתדירא וכמשל ההולך אל פלגשו וכו'

הגילוי מאיר שם, והוא מברר ופוסק את הדין שדבר מסוים [מותר] לאכילה, ובכך אותו דבר מתעלה, או להפך. ועל כך נאמר: "והבדלתם בין הבהמה הטהורה" וכו'. לעומת זאת, בכרייתא ההארה והגילוי מועטים, ואינם בקביעות, כמשל ההולך אל פלגשו וכו'.

כי המשניות הם בחי' חג"ת [חסד גבורה תפארת] שהם כלים אמצעים תפארת גופא וכו' אכן ברייתות הם בחי' נה"י [נצח הוד יסוד] שהם לבר מגופא כלים חיצוני

שהרי המשניות הן בחינת חסד, גבורה ותפארת, שהן הכלים האמצעיים: "תפארת גופא" וכו'. אבל הברייתות הן בחינת נצח, הוד ויסוד, שהם "לבר מגופא" — כלים חיצוניים.

לכן נקרא ברייתא לשון חוצה ומתלבשים גם בעשי' [בעשיה] לכן נתרבו הברייתות דוקא בזמן הגלות כי אז מטי רגלין ברגלין בחי' נה"ח

לכן נקראת ברייתא, מלשון "חוצה", והן מתלבשות גם בעשיה. לכן התרבו הברייתות דוקא בזמן הגלות, כי אז "מטי רגלין ברגלין", בחינת נצח, הוד ויסוד;

ולכן ההארה והגילוי בהן מועט. אכן מקודם היה הכל נכללין במשנה ועי"ד מ"ש אילפא ולא פשיטנא ליה ממתניתין כו'.

ולכן ההארה והגילוי שבהן מועטים. אולם קודם לכן הכול נכלל במשנה, בדומה למה שאמר אילפא: "ולא פשיטנא ליה ממתניתין" וכו'.

7 ועלמות הוא הלכות תלמוד בבלי עי" שמותיב ומפרק ניתוספו דינים חדשים ומדמה מילתא למילתא ותלמוד בבריאה שמאיר שם חכמתו יתברך וכמ"ש בע"ח [בעץ חיים] אימא מקננא בבריאה ונקרא עלמין לשון העלם

ו"עלמות" הן הלכות התלמוד הבבלי: באמצעות הקושיות והתירוצים מתווספים דינים חדשים, ומשווים דבר לדבר. התלמוד הוא בריאה, שבה מאירה חכמתו יתברך, וכמו שכתוב בעץ חיים: "אמא מקננא בבריאה". והן נקראות "עלמין", מלשון העלם.

וכמו שאיתא יוצר אור זהו יצירה ובורא חושך עולם הבריאה נקרא חושך והטעם לזה כי יצירה ששם מקננין ו"ק [וי קצוות] דאצילות

כמו שנאמר: "יוצר אור" — זו יצירה; "בורא חושך" — עולם הבריאה נקרא חושך. הטעם לכך הוא שביצירה, שבה מקננות שש הקצוות של אצילות,

שהם מדותיו יתברך יכולין לירד ולהתלבש שהמקבל יכול לקבל חסד ממש במדה ומרגיש הטוב הגם שאין ערוך לעצם החסד דאצי"י כי ביצירה הם בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] אעפ"כ [אף על פי כן] שייך לשון אור שהמקבל מקבל על בוריו.

שהן מדותיו יתברך, הן יכולות לרדת ולהתלבש, כך שהמקבל יכול לקבל חסד ממש, במידה, ולהרגיש את הטוב. אף שאין ערוך לכך לעומת עצם החסד של אצילות, מפני שביצירה המידות הן בעלות גבול, בכל זאת מתאים לכנות זאת "אור", כי המקבל מקבל אותו בבהירות.

אכן בחי' חכמתו אין יכול להשתלשל כ"כ [כל כך] למטה ולכן כל מה שמשיג השגה אינו משיג לשרשו ולעמקו

אבל בחינת חכמתו אינה יכולה להשתלשל כל כך למטה; ולכן, כל השגה שאדם משיג, הוא אינו משיג בה את שורשה ואת עומקה.

כי חכמתו ובינתו ודעתו של אור א"ס ב"ה שבאצי"י אינו יכול לבא בהתגלות כלים בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] חכים ולא בחכמה ידיעא

כי חכמה, בינה ודעת של אור אין סוף שבאצילות אינן יכולות להתגלות בכלים מוגבלים: "חכים ולא בחכמה ידיעא".

ולכן אף שלמעלה באצי"י שם חכמה מאיר יותר אבל בהתגלות למטה בבריאה בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] נקרא בורא חושך ויצירה נק' אור כי חכמתו אינו יכול לקבל בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול]

ולכן, אף שלמעלה, באצילות, החכמה מאירה יותר, כשהיא מתגלה למטה בבריאה, שהיא מוגבלת, היא נקראת "בורא חושך", והיצירה נקראת "אור"; כי המוגבל אינו יכול לקבל את חכמתו.

ולכן על תלמוד בבלי נאמר במחשכים הושיבני כי לבעבור שתלמוד הוא טעמי המשנה וחכמתו ית' זהו במחשכים כי אין יכול לבא בהתגלות שיבינו הטעם על מכונו ושרשו.

ולכן נאמר על התלמוד הבבלי: "במחשכים הושיבני"; שכן התלמוד הוא טעמי המשנה וחכמתו יתברך, וזו בחינת "במחשכים", כי היא אינה יכולה להתגלות כך שאדם יבין את הטעם על בוריו ובשורשו.

ולכן תפלה ש"י נקי יוצר אור שמאיר בה מדותיו משא"כ תפילין של ראש שהוא בחי' מוחין נקי ובורא חושך שהתגלות מחכמתו ית' בא בהעלם ואין מאיר בגילוי ממש

ולכן תפילין של יד נקראות "יוצר אור", מפני שמאירות בהן מדותיו; ואילו תפילין של ראש, שהן בחינת מוחין, נקראות "ובורא חושך", מפני שהתגלות חכמתו יתברך באה בהעלם ואינה מאירה בגילוי ממש.

(ואפשר להבין ענין זה ע"ד דוגמא ממ"ש במ"א בענין אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה דבחי' עליונה ביותר לא יכול לבוא בהתגלות ע"י אספקלריא המאירה כ"א ע"י אספקלריא שאינה מאירה וכמ"ש בישע"י [בישעיה] ואראה את אד' אע"פ [אף על פי] שמשא אמר כי לא יראני כו'.

(אפשר להבין ענין זה באמצעות דוגמה ממה שנכתב במקום אחר בענין "המראה המאירה" ו"המראה שאינה מאירה": הבחינה הנעלית ביותר אינה יכולה להתגלות באמצעות המראה המאירה, אלא רק באמצעות המראה שאינה מאירה. וכך נאמר בישעיהו: "ואראה את ה'", אף שמשא אמר: "כי לא יראני" וכו'.

ואספקלריא שאינה מאירה היא בחי' חושך לגבי האור דאספקלריא המאירה. ועד"ז הוא ענין הנ"ל דיוצר אור ובורא חושך דלפי שביצירה אין מאיר רק ו"ק [וי קצוות] דאצילות ע"כ מבחינה זו יוכל להיות הגילוי על בוריו

המראה שאינה מאירה היא בחינת חושך ביחס לאור של המראה המאירה. בדומה לכך, זהו הענין שנזכר לעיל, "יוצר אור ובורא חושך": מכיוון שבעולם היצירה מאירות רק שש הקצוות של אצילות, יכולה הבחינה הזאת להתגלות בבהירות,

כמו עד"מ ע"י אספקלריא המאירה ע"כ נקי יוצר אור אבל חב"ד [חכמה בינה ודעת] דאצי" שעז"נ [שעל זה נאמר] מאד עמקו מחשבותיך. הנסתרות לה' אלקינו. לכן א"א שיאירו בבחי' גילוי בבי"ע ע"ד בחי' אור ממש. כמו, על דרך משל, באמצעות המראה המאירה; ולכן הוא נקרא "יוצר אור". אבל חכמה, בינה ודעת של אצילות, שעליה נאמר "מאד עמקו מחשבותיך" [ו] "הנסתרות לה' אלקינו", אינן יכולות להאיר בגילוי בעולמות בריאה, יצירה ועשיה כאור ממש.

וע"כ נאמר ובורא חושך שבבריאה אשר שם נמשך מחב"ד [מחכמה בינה ודעת] דאצי" א"א להיות הגילוי כ"א עד"מ אספקלריא שאינה מאירה או בחי' חושך והעלם יותר) (ועמ"ש סד"ה צאינה וראינה בעטרה כו')

ולכן נאמר "ובורא חושך": בבריאה, שבה נמשכת ההארה מחכמה, בינה ודעת של אצילות, היא אינה יכולה להתגלות אלא, על דרך משל, כמו באמצעות המראה שאינה מאירה, או בבחינת חושך והעלם עמוקים יותר. (ועיינו כמה שנכתב בסוף המאמר המתחיל "צאינה וראינה", על "בעטרה" וכו').

ומפני זה ג"כ נקי' עלמות לשון עלמה שהיא בתולה ואיש לא ידעה מאחר שטיפת החכמה אין מא יר בתוכה בגילוי ממש.

ומשום כך הן נקראות גם "עלמות", מלשון "עלמה" — נערה בתולה ש"ואיש לא ידעה", מכיוון שטיפת החכמה אינה מאירה בתוכה בגילוי ממש.

אך אעפ"כ [אף על פי כן] נתגלה איזה הארה אכן לא על בוריו לכן ובורא חושך שהתגלות הארה כמו בחושך עד"מ שנתבטל מהותו ואין רואה שום דבר היטב רק מה שרואה איזה דבר אין רואה על בוריו אף על פי כן, מתגלה הארה מסוימת, אך לא בבהירות. לכן נאמר "ובורא חושך": ההארה מתגלה כמו בחושך, על דרך משל, שבו מציאותו של האדם מתבטלת והוא אינו רואה דבר היטב; ומה שהוא כן רואה, אינו רואה בבהירות

ועל מכוננו ואין מקיף את הדבר שרואה בעיני ראי' [ראיה] שלו (ועיין מ"ש במ"א בענין משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים) וזהו לרקמות תבל למלך בתולות אחריה רעותיה או כפי שהוא באמת, ואין הוא תופס בשלמות את הדבר שהוא רואה בעיניו. (ועיין במה שנכתב במקום אחר בעניין "משגיח מן החלונות, מציץ מן החרכים"). וזהו [פירוש] "לרקמות תובל למלך, בתולות אחריה רעותיה":

כי בהלכות שהם נקראים עלמות שהם שבעה היכלות דבריהם והם נקראים בתולות שלא קיבלה ההארה בתוכה בהתגלות רק בבחי' ביטול מהותה שהרי ההלכות, הנקראות "עלמות", הן שבעת ההיכלות של בריאה, והן נקראות "בתולות" משום שההארה לא התקבלה בתוכן בגילוי, אלא רק בבחינת ביטול מציאותן.

כי מ"מ איזה הארה יש מאיר אך לא יכול לבא בהתגלות בכלי בע"ג [בעלי גבול / בעל גבול] אשר לבעבור זה נתבטל המהות

אף על פי כן מאירה הארה כלשהי, אך היא אינה יכולה להתגלות בכלי מוגבל; משום כך מתבטלת מציאותו.

ולכן נקי' אחריה רעותיה וכשיש עליה לבחי' מלכות ותובל למלך כו' אז נתעלים גם ז' היכלות הנ"ל מובאות לך ממילא

ולכן הן נקראות "אחריה רעותיה". וכאשר יש עליה לבחינת מלכות, "ותובל למלך" וכו', גם שבעת ההיכלות שהוזכרו לעיל מתעלים: "מובאות לך" מאליהן,

כי לא קיבלו ההשפעה תוך תוכם ואין מאיר בה בהתגלות בתוך הכלי שאין הכלי יכול להגביל אורה שכן הם לא קיבלו את ההשפעה לתוך פנימיותם, והיא אינה מאירה בה בהתגלות בתוך הכלי, מפני שהכלי אינו יכול להכיל את אורה;

אך מחמת ההתגלות שיש מובאות לך ממילא (ועמ"ש במ"א ע"פ והנה רבקה יוצאת וע' בפ' ויקהל קצ"ז ב' פקודי רל"ה א' רל"ח א' ועיין פ' אחרי ס"ז ב'):

אלא משום שיש התגלות, "מובאות לך" מאליהן. (ועיין במה שכתוב במקום אחר על הפסוק "והנה רבקה יוצאת"; וראה בפרשת ויקהל, 197b; פקודי, 238a, 235a; ובפרשת אחרי, 67b).

8 ג והנה להמשיך ע"י עסקו בתורה כל הנ"ל צריך להיות מקודם אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] ע"י ק"ש [קריאת שמע] ותפלה וכידוע שתפלה היא ח"י ברכאן דצלותא שמחברת ח"י חוליות שבשדרה מראש עד הרגלים וזה נעשה ע"י העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] שבק"ש [שבקריאת שמע].

3. והנה, כדי להמשיך את כל האמור לעיל באמצעות העיסוק בתורה, צריכה להיות תחילה אתערותא דלתתא באמצעות קריאת שמע ותפלה. כידוע, התפילה היא שמונה עשרה ברכות של תפילה, המחברות את שמונה עשרה חוליות עמוד השדרה, מן הראש ועד הרגליים; והדבר נעשה באמצעות העלאת מ"ן שבקריאת שמע.

9 וז"ש [וזהו שכתוב] אחת היא יונתי פי' שצ"ל בחי' אחת ואחת הוא לשון נוק' [נוקבא] שמקבלת מאחד ז"א. וזהו [פירוש] הכתוב: "אחת היא יונתי". כלומר, צריכה להיות בחינת אחת; ואחת היא לשון נקבה, נוקבא, המקבלת מאחד — ז"א.

וע"י העלאת מ"ן [מ"ן נוקבין] למטה בבחי' אחת אז רוח אייתי רוח ואמשיך רוח וזהו יונתי ע"ש עיניך יונים ע"י אסתכלותא ביקרא דמלכא בא

וכאשר מעלים מלמטה מ"ן בבחינת אחת, אז "רוח אייתי רוח ואמשיך רוח". וזהו "יונתי", על שם "עיניך יונים": באמצעות התבוננות בכבוד המלך באים

לכחי' אחת ע"י התבוננותו בפסוד"ז [בפסוקי דזמרה] משובח ומפואר עדי עד שמו הגדול פי' כל השבחים והתפארות מריש כל דרגין עד אין קץ זהו עדי עד הוא

לכחינת אחת, באמצעות התבוננותו בפסוקי דזמרה: "משובח ומפואר עדי עד שמו הגדול". פירוש, כל השבחים והתפארת, מראש כל הדרגות ועד אין קץ — וזהו "עדי עד" — הם

רק מבחי' שמו הגדול היינו רק בחי' הארה וזיו מעצמותו ישתבח שמך לעד שכל בחי' השתלשלות מרום המעלות הכל הוא בחי' שמך.

רק מבחינת "שמו הגדול", כלומר, רק בחינת הארה וזיו מעצמותו. "ישתבח שמך לעד": כל בחינות ההשתלשלות, מן הרום שבמעלות, כולן הן בחינת "שמך".

10 והנה ע"י התבוננות בפסוד"ז [בפסוקי דזמרה] באריכות אז הוא בא לבחי' אחד ואהבת וכו' כל מאדך בלי גבול מס"נ [מסירות נפש] ולבעבור זה אומרים לשם יחוד קוב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתיה היינו שגם למטה צריך להיות יחוד מס"נ [מסירות נפש].

והנה, באמצעות התבוננות ממושכת בפסוקי דזמרה, הוא מגיע לבחינת "אחד", ול"ואהבת" וכו', "בכל מאדך" — בלי גבול: למסירות נפש. ומשום כך אומרים: "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה", כלומר, שגם למטה צריך להיות ייחוד של מסירות נפש.

גם במה ששוכן בתחתונים ע"י העלא' [העלאת / העלאה] מ"נ [מיין נוקבין] בלי גבול ובכל מאדך אז ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] יחוד סובב וממלא ובלא זה אין יכול להיות התגלות סובב בממלא ואין יכול להמשיך ע"י למודו התגלות הסובב מה

גם במה ששוכן בתחתונים, באמצעות העלאת מיין נוקבין בלי גבול ו"בכל מאדך", באה בעקבות האתערותא דלתתא אתערותא דלעילא — ייחוד סובב וממלא. בלי זאת אין אפשרות שסובב יתגלה בתוך ממלא, ואי אפשר להמשיך באמצעות לימודו את גילוי סובב,

שהוא קדוש ומובדל ואין בגדר עלמין כלל והאומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו.

שהוא קדוש ומובדל, ואינו בגדר העולמות כלל. והאומר "אין לי אלא תורה" — אפילו תורה אין לו.

כ"א כשיש לו מס"נ [מסירות נפש] בלי גבול בחילא יתיר יותר מהכלי אז ממשיך ע"י עסק התורה התגלות סובב (ועמ"ש מזה בביאור ע"פ והנה מנורת זהב כולה וגולה על ראשה כו')

אלא כאשר יש בו מסירות נפש בלי גבול, בכוח רב יותר מכפי שהכלי יכול להכיל, אז הוא ממשיך באמצעות עסק התורה את גילוי סובב. (ועיין במה שנתבאר בזה בביאור על הפסוק "והנה מנורת זהב כולה וגולה על ראשה" וכו').

ולכן שייך הלשון יחוד קוב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתיה שנעשה יחוד מ"נ [מיין נוקבין] ומ"ד [ומיין דוכרין] לשון הגמרא אין טפה יורדת מלמעלה שאין טיפיים עולים מלמטה.

ולכן מתאים הלשון "ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה": נעשה ייחוד מיין נוקבין ומיין דוכרין. ובלשון הגמרא: "אין טיפה יורדת מלמעלה שאין טיפיים עולים מלמטה".

ועי' תפלה נעשה הבירור מק"נ [מקליפת נוגה] כי מחמת שאכל המאכלים המותרים ניתוסף בו כח וחיות ובכח זה הוא מתפלל ואומר שמע ישראל כו'

ועל ידי התפילה נעשה בירור מקליפת נוגה. מפני שאכל מאכלים מותרים, נוספו בו כוח וחיות, ובכוח זה הוא מתפלל ואומר: "שמע ישראל" כו',

ואהבת וכו' עי' נתבררו הניצוצים מק"נ [מקליפת נוגה] ונכלל בחי' אחת בחי' אחד ועי' התבוננות בתפלה מאיר הנשמה בהגוף שלא תהיה שום מונע מהגוף אכן המס"נ [המסירות נפש] הוא מצד נשמה נפש אלקית

"ואהבת" וכו' — על ידי כך מתבררים הניצוצות מקליפת נוגה, וכחינת אחת נכללת כחינת אחד. ועל ידי ההתבוננות בתפילה הנשמה מאירה בגוף, כך שהגוף לא יהיה עוד גורם מעכב כלל. אולם מסירות הנפש באה מצד הנשמה, הנפש האלקית,

כי חלק וגוי' שהנשמה הוא חלק הוי' ברא כרעא דאבוה ממש שאין שום מניעה מחמת הרגל ד"מ [דרך משל] ולכל אשר יחפוץ הראש

כי "חלק" וגוי': הנשמה היא חלק הוי'; "ברא כרעא דאבוה" — ממש, כך שאין שום עיכוב מצד הרגל, על דרך משל, ולכל אשר יחפוץ הראש

להושיט את הרגל אם במקום קר או במקום חם היא בטלה ועושה מחמת כי היא באחדות ממש עם הראש וכל החיות שלה בטל לשם.

למתוח את הרגל, בין למקום קר ובין למקום חם, היא מתבטלת ועושה זאת, מפני שהיא מאוחדת ממש עם הראש, וכל החיות שלה מתבטלת כלפיו, [כלפי הראש].

ככה ממש הנשמות חלק אלקים וכרעא דאבוה ויש בזה כח כל נפש למס"נ [למסירות נפש] ממש רק המניעה הוא מחמת נפש השכלית של בהמיות.

כך ממש הנשמות, שהן חלק אלוקה ממעל ו"רגל של אביה"; ובכוחה של כל נשמה להגיע למסירות נפש ממש. אלא שהמונע הוא הנפש השכלית של הנפש הבהמית.

אכן עי' התבוננות בתפלה כנ"ל אז גם נפש השכלית תסכים עי' לאשתאבא בגופא דמלכא מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ

אולם על ידי ההתבוננות בתפילה, כנזכר לעיל, גם הנפש השכלית תסכים לכך, "להשתאב בגופא דמלכא" — "את מי יש לי בשמים, ועמך לא חפצתי בארץ".

ואדרכה אז נתעלה יותר א"ח [אשת חיל] עטרת בעלה כמבואר במ"א והלימוד שבכל יום עולה בתפלה של אותו היום ותפלה של כל השבוע עולה בתפלה של שבת

ואדרכה, אז היא מתעלה עוד יותר: "אשת חיל עטרת בעלה", כפי שמבואר במקום אחר. הלימוד של כל יום עולה בתפלה של אותו יום, והתפילה של כל השבוע עולה בתפילת שבת.

לכן ע"י יונתי היינו בחיי הסתכלות ביקרא דמלכא נעשה תמתי תמימות ושלמות בכל הבחי' יחוד קוב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתו וע"י מס"נ [מסירות נפש] כנ"ל נעשה ונתגלה יחוד סובב בממלא כנ"ל.

לכן, על ידי "יונתי", כלומר בחינת ההסתכלות בכבוד המלך, נעשה "תמתי" — שלמות בכל הבחינות, ייחוד הקב"ה ושכינתו. ועל ידי מסירות הנפש, כנזכר לעיל, מתהווה ומתגלה ייחוד סובב בתוך ממלא, כנזכר לעיל.

11 וזהו אחת היא לאמה כשהיא בבחי' אחת הנכללת בחד כנ"ל אז היא עולה לבחי' אמה בינה אם הבנים כי הנה בדבר ה' שמים נעשו והנה ד"מ [דרך משל] באדם הדבור נמשך ממחשבה.

וזהו [פירוש] "אחת היא לאמה": כשהיא בבחינת אחת, הנכללת באחד, כפי שהוזכר לעיל, היא עולה לבחינת "אמה" — בינה, "אם הבנים". שהרי נאמר: "בדבר ה' שמים נעשו"; והנה, בדרך משל, באדם הדיבור נמשך מן המחשבה.

אכן הנשמות עלו במחשבה וכשנשמתו הגיע לבחי' אחת ושגם הגוף מסכים על מס"נ [מסירות נפש] יחוד קב"ה [קודשא בריך הוא] ושכינתו שנכלל בבחי' אחד אז עולה כל השתלשלות ונתעלו למקורן ושרשן

אכן, הנשמות עלו במחשבה. וכאשר נשמתו מגיעה לבחינת אחת, וגם הגוף מסכים למסירות נפש, מתייחדים הקב"ה ושכינתו, והיא נכללת בבחינת אחד; אז כל ההשתלשלות עולה ומתעלה למקורה ולשורשה.

וזהו ברה היא ליולדתה בינה אם הבנים וע"י תורה ותפלה נגמר כל הבירורין וברה היא ונכללים ועולים ליולדתה כנ"ל אשר נתבררו הבירורים מק"נ [מקליפת נוגה] ע"י שאכל המאכלים אשר שרשם מק"נ [מקליפת נוגה]

וזהו "ברה היא ליולדתה" — בינה, אם הבנים. על ידי תורה ותפילה נשלמים כל הבירורים, והיא נעשית "ברה", והם נכללים ועולים "ליולדתה", כפי שהוזכר לעיל; שכן הבירורים נתבררו מקליפת נוגה על ידי אכילת המאכלים ששורשם מקליפת נוגה,

ובזה הכח התפלל אחד ואהבת וכו' וידוע כי שרשם הוא מעולם התהו כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם

ובכוח זה התפלל "אחד" ו"ואהבת" וכו'. וידוע ששורשם מעולם התהו, שהרי "לא על הלחם לבדו יחיה האדם",

כי על כל מוצא פי הוי' יחיה האדם שהמוצא פי הוי' שבמאכלים הם גבוהים יותר בשרשם

אלא "על כל מוצא פי ה' יחיה האדם": מוצא פי ה' שבמאכלים גבוה יותר בשורשו.

ולכן כשמתפלל במס"נ [במסירות נפש] בכח המאכלים כנ"ל אז נכלל הכל ונעשה מזה אחי"ז [אחר זה]

התגלות סובב בממלא העלאת מ"נ [מ"יין נוקבין] כנ"ל והמשכת מ"ד [מ"יין דוכרין] כנ"ל.

ולכן, כאשר הוא מתפלל במסירות נפש בכוח המאכלים, כפי שהוזכר לעיל, הכול נכלל; ומכך נמשכת לאחר מכן התגלות סובב בממלא — העלאת מ"יין נוקבין, כפי שהוזכר לעיל, והמשכת מ"יין דוכרין, כפי שהוזכר לעיל.

ולכן ע"י תפלה שהיא העלאת מ"נ [מ"יין נוקבין] מקודם אז ע"י עסקו בתורה נמשך התגלות סובב בממלא

קול דודי הנה זה בא וכו':

ולכן, תחילה על ידי התפילה, שהיא העלאת מ"יין נוקבין, ולאחר מכן על ידי עסקו בתורה, נמשכת התגלות סובב

בממלא: "קול דודי, הנה זה בא" וכו':

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likkutei-torah/shir-hashirim/33

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק